

9a edició
11 de març del 2016

La Nit Canalessca

Edita i organitza: Associació de Periodistes del Garraf

Francesc-Marc Álvaro,
Gran Premi Canalessca

Foto: Gabi Muñoz

JORDI MORERA
Premi Espigalls
i Brotons

**ECONOMAT
DE VILANOVA
I LA GELTRÚ**
Premi Garraf

MARC SOLER
Premi Photo-Finish

LEONORA MILÀ
Premi Terra XIX

VIDA FESTIVAL
Premi Talaia

LNC'16

lanitcanallesca.periodistesgarraf.org

facebook.com/periodistesgarraf

[@Periodistes_APG](https://twitter.com/Periodistes_APG)

Recorda piular amb l'etiqueta #LNC16

Francesc-Marc Álvaro:

“el periodisme s’ha carregat el seu propi negoci”

Les arrels de Francesc-Marc Álvaro són a Vilanova; les seves ales, no obstant, en el món. Llegeix *The Independent*, *The Guardian*, *The New York Times*, *Le Figaro*, *Le Monde*, *La Repubblica*. Devora diaris, es nodreix d’actualitat i escriu. Sí, viu d’escriure.

Fa tres anys, mentre era a Estats Units, va constatar que *The Washington Post* li dóna una enorme importància al periodisme local, cuidant al detall les seves edicions regionals específiques. Fet que, venint d’un diari que va guanyar celebritat a principis dels 70 per la seva investigació sobre el cas Watergate, clau en la caiguda de Nixon, és un toc d’atenció per a altres diaris. Per la qual cosa, no, per Álvaro, el periodisme dedicat a cobrir la ciutat o la comarca no té, en absolut, els dies comptats. Per a ell, per exemple, el *Diari de Vilanova* “més que un diari és una àgora”. Un fòrum ciutadà que ell mateix segueix i en el qual va treballar en els seus començaments.

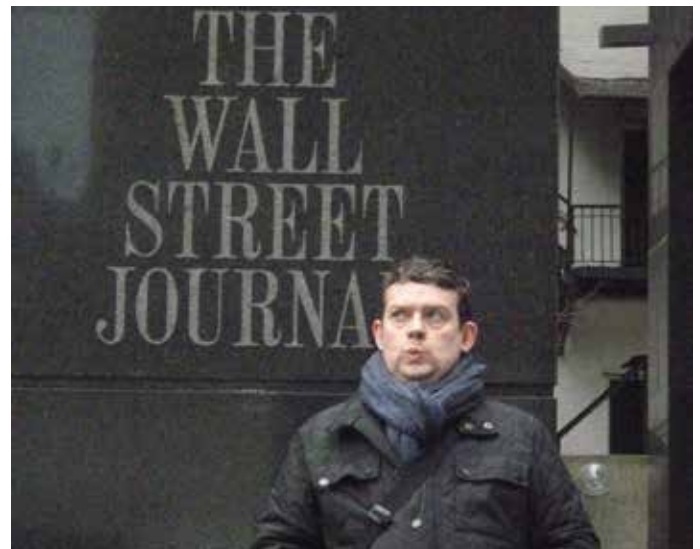
Álvaro creu que avui, fins i tot, el periodisme és millor que en altres èpoques. “Hi ha un nivell molt alt, molt apreciable. És veritat que es podria fer millor periodisme amb més recursos, si s’invertís més; però amb els mitjans que hi ha es fa bon periodisme”.

I que sigui un optimista no li impedeix veure els problemes que assoten el periodisme. “És de les poques activitats econòmiques que s’ha carregat el

seu propi negoci”, assegura. A la crisi econòmica i la de les noves tecnologies, que afligeixen el periodisme, Álvaro sumaria la més preocupant i que plana sobre la nostra societat, la crisi de credibilitat. “El periodisme no se salva de la sospita”, assenyala. Però considera que, històricament, el periodisme sempre ha estat en crisi i argumenta que “el periodisme explica els conflictes, està enmig dels conflictes i això sempre és positiu”.

No entén certs estalvis en els mitjans. Com l’absència de filtres, que deriva en el perill que l’autor publiqui directament la seva obra sense correcció de tercers, sense les revisions necessàries. O, “el gran error d’*El País*, que va descapitalitzar el diari”, diu. Va prescindir de periodistes molt bons, veterans, amb motxilles d’experiència, i el periodisme -explica- és un treball intergeneracional. Hi ha d’haver aquesta

barreja d’aventura i experiència, de risc i maduresa. Aquesta component no pot faltar. “Jo aprenc dels meus alumnes. És veritat, jo els ensenyo, però jo aprenc d’ells. I sempre ha estat així. El vell i el jove han col·laborat”.

Reconeix que el bon periodisme és car, requereix temps i que hi ha una crisi de model de negoci.

“Albert Sáez ho explica molt bé en el seu llibre *El periodisme després de Twitter* (edicions 3i4), tot el que passa, la nova definició del que el periodista és; més enllà de la caiguda de l’economia i l’adaptació a Internet”. I ens deixa una pregunta: “Com es fa perquè la gent pagui per allò que s’ha acostumat a trobar de franc?”.

Jordi Morera, la innovació tradicional del pa

Jordi Morera i Ransanz (Vilanova i la Geltrú, 1986) és flequer de cinquena generació de l'Espiga d'Or, fundada el 1888 per la seva rebesàvia, tot i que la tradició familiar en aquest ofici és més antiga. Des de fa uns anys, aquest jove i premiat forner s'ha convertit en un autèntic ambaixador de la cultura del pa artesà gràcies principalment a dos factors. Un, per haver sabut actualitzar els processos sense perdre de vista l'antic ofici. I l'altre, l'aposta pel trio ecologia, proximitat i sostenibilitat.

A la passió pel món del pa, Jordi Morera hi suma la de comunicar-la, motiu pel qual va impulsar el portal culturadelpa.com i imparteix classes tant a panarres amateurs com a professionals. Per als "forners casolans", el 2014 va publicar el llibre *Avui faràs pa*, i per als professionals n'està enllestint un altre que es publicarà aquest any, amb edició anglesa inclosa.

L'any passat, el Departament d'Agricultura de la Generalitat va atorgar-li el Premi al millor jove artesà alimentari innovador, guardó que dos anys abans ja l'havia distingit amb un accèssit, i que per primer cop rebia un flequer.

Tancar el cercle

Al ser un negoci familiar, Jordi Morera ha estat vinculat a l'Espiga d'Or des de ben petit, però s'hi va començar a dedicar de manera exclusiva als 22 anys, quan va acabar la carrera d'Empresarials. Tot i que el pare encara hi treballa en tasques d'oficina, el traspàs de poders va ser progressiu. En aquest sentit, en Jordi destaca que, des de que va començar a agafar les regnes de l'Espiga, ha tingut molt marge per implementar la seva visió del negoci.

Ara mateix, el seu gran projecte és tancar el cercle productiu: el 2012

va restaurar l'antic forn de llenya familiar construït durant la Guerra Civil; l'any passat va incorporar a l'obrador un molí (vingut d'Àustria) on es molen tots els cereals ecològics, i el següent pas és tenir collita pròpia.

Per fer-ho possible, al novembre l'Espiga d'Or va començar a plantar diferents varietats de cereals (kamut, espelta...) en un parell de terrenys en desús a Vilanova. De moment és una prova per, de cara a l'any que ve, plantar alguns cereals de forma més seriosa, moldre'ls i finalment elaborar el pa

amb farina pròpia.

Són tres oficis (forner, moliner i agricultor) i "un desgast molt gran", admet en Jordi Morera, però també és l'aposta per un model conseqüent amb els tres pilars abans esmentats: ecologia, proximitat i sostenibilitat.

En aquesta mateixa línia, per a ell el creixement de l'Espiga d'Or no es troba en l'obertura de més establiments (actualment són tres, tots a Vilanova), sinó en "arribar a molts llocs en quan a coneixement".

L'Economat de Vilanova, un servei que ha aconseguit dignificar l'entrega d'aliments

"Els inicis van ser emocionants. I la gran majoria dels usuaris, quan acaben, sempre et donen les gràcies". Ho explica Antoni Marrugat, un dels responsables de l'Economat de Vilanova, un servei liderat per Càritas i l'Ajuntament que enguany celebra el seu primer aniversari amb un dels principals objectius complerts: dignificar l'entrega d'aliments entre les persones sense recursos de la ciutat.

Unes 2.000 persones, membres de 600 famílies -"més de les que voldríem", reconeix Marrugat- acudeixen cada quinze dies a l'Economat per triar els aliments bàsics que s'hi reparteixen. Aquesta va ser una de les novetats més importants que va suposar el servei: poder escollir allò que es necessita. "Abans de l'Economat es repartien aliments a la parròquia de Sant Joan i a la Creu Roja. Allà no hi havia pràcticament espai, i, entre el que hi havia, s'omplia el carro", apunta Marrugat. El nou servei, però, és molt més digne. "La gent ve amb un dia i hora assignats i poden escollir els aliments", explica el responsable del centre. Així s'aconsegueix donar una millor resposta a la necessitat dels usuaris, a la vegada que s'eviten les cues al carrer.

Marrugat destaca que l'Economat

garanteix 28 aliments bàsics, el doble del que cobria inicialment. El sistema funciona a través de punts que es bescanvien per aliments en funció dels membres que integren cada família. Des del centre també es destaca la "vessant educativa" que s'està impulsant amb l'organització d'activitats de teatre i música per a les escoles, així com visites guiades per tal de donar a conèixer "les necessitats socials i de voluntaris" que té el servei.

Uns 120 voluntaris fan possible el funcionament de l'espai,

repartint-se les tasques d'acollida, acompanyament, caixa i reposició de productes. Pel que fa al perfil d'usuari, Antoni Marrugat deixa clar que si anys enrere "les persones immigrants abundaven més, actualment hi ha un 50%". "Hi ve gent d'aquí cada cop més. I persones amb carrera universitària". En aquest sentit, el responsable de l'Economat deixa clar que hi ha molta feina a fer. "Contraventint els polítics, diem que això augmenta. Hi ha més contractes però són més precaris i no solucionen el problema de la gent".

Associació
de Periodistes
del Garraf

Associa't
i descobreix els
avantatges d'anar
junts

www.periodistesgarraf.org

Escola de Direcció d'Empresa

www.ede.cat

Marc Soler:

“el ciclisme no és un esport fàcil, però sí molt tranquil”

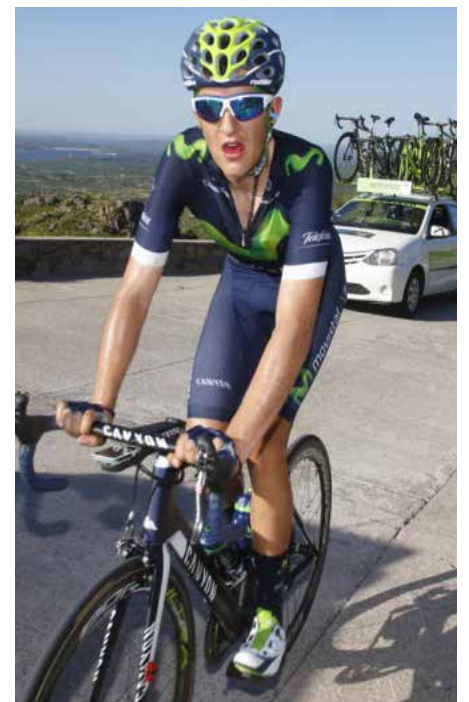
El ciclista Marc Soler (Vilanova i la Geltrú, 1993) ha viscut un any 2015 molt especial. Ha estat el seu debut com a professional d'alt nivell amb el Movistar Team i s'ha fet amb el Tour del Porvenir, la volta de referència per a ciclistes sub23. El podi va ser el colofó a un bon any de debut: quart en una etapa de la Volta a Catalunya, 18° a Algarve i sisè en la Klasika Primavera Amorebieta.

Bon escalador i notable contrarellotgista, el ciclista vilanoví s'ha marcat per aquesta nova temporada un objectiu clar: “seguir progressant, no baixar el nivell i no deixar de guanyar”. De fet, aquest mes de març participarà a la Volta a Catalunya, que passarà per Vilanova i la Geltrú, i que afegeix un valor especial a la competició per a Marc Soler: “em fa moltíssima il·lusió perquè és un dels actes on pot venir la família i els amics i perquè són les carreteres on entreno cada dia”.

La comarca del Garraf té una tradició ciclista molt important i ha donat grans noms a la pràctica professional d'aquest esport. Soler té molt clar quin és la figura local que més admira: el desaparegut ciclista vilanoví Isaac Gálvez: “L'afició per l'esport sempre ha estat present a casa. Vaig començar amb les classes de natació, però més tard el futbol es va convertir en una bona forma de descarregar energia. Però aviat em va semblar un esport massa exigent i els vaig canviar per la bicicleta”. Als 12 anys va aparèixer una BTT a la vida de Marc Soler i es va apropar al club Velosprint. L'ambient el va convèncer: “amb aquella edat, el més important era passar-s'ho bé i la dinàmica del club i les formes de fer em van engrescar molt”.

Després de l'etapa de cadets en el Velosprint va passar a formar part durant el meu primer any junior del C. C. Mollet. El segon any de junior va recalcar en l'Osca la Màgia

i la Copa Espanya. La constància i la dedicació van fer possible una bona temporada, que li va donar l'oportunitat d'incorporar-se a les files de l'equip Lizarte.

Leonora Milà, més de sis dècades als escenaris

La pianista i compositora Leonora Milà recorda que un dia, de ben petita, va alçar la tapa del piano i va començar a compondre melodies. Des d'aleshores, afirma contundent, que no ho ha deixat de fer, "ni podria". Del que s'ha acomiadat recentment, però, és dels escenaris com a intèrpret; ho va fer el 15 d'octubre del 2015 amb un emotiu darrer concert a la sala Petit Palau del Palau de la Música Catalana, acompanyada d'una nombrosa representació del món de la música i la cultura del país.

Milà es va acomiadar del seu públic en el mateix Palau de la Música on, amb només sis anys, va interpretar obra pròpia i el concert per a piano i orquestra *KV488* de W. A. Mozart, acompanyada per l'Orquestra Ciutat de Barcelona; fet li va fa rebre el qualificatiu de "nena prodigi".

Deixeble de la pedagoga Maria Canals, Milà va iniciar la seva carrera internacional als dotze anys quan va actuar en un programa de la BBC de Londres interpretant peces per a piano d'Enric Granados i Manuel de Falla. Aquesta actuació li va obrir les portes de Royal Albert Hall, on va actuar el 1955 amb la London Philharmonic Orchestra.

Guanyadora del Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals (Barcelona) de 1966 i finalista del Concorso Internazionale di Musica G. B. Viotti

Foto: Xavier Saumell

(Vercelli, Itàlia), Milà ha compaginat al llarg de la seva carrera professional la vessant d'intèrpret amb la de compositora.

El fet de ser dona i de viure sota el règim dictatorial de Franco van obligar Milà a desenvolupar part de la seva carrera a l'estranger. Llargues gires per Europa, Estats Units i Àsia la van portar a ser la primera artista espanyola en actuar a la República Popular de la Xina (1979), en gravar un disc amb la China National Symphony Orchestra (1988) i a ser també la primera compositora en estrenar un ballet a Sant Petersburg, *el Tirant lo Blanc*. Concretament, per a aquesta obra va rebre el Premi Internacional de la Cultura Catalana en la XXIV edició dels Premis Octubre de València de 1995.

D'entre l'extensa obra escrita per Leonora Milà, formada per més de 100 partitures, destaquen els seus quatre concerts per a piano i orquestra, les cançons per a veu i piano, les exitoses havaneres per a piano, a banda del ballet *Tirant lo Blanc*. Com a intèrpret Leonora Milà té més

d'una trentena de discos publicats, com a solista o acompanyada d'orquestrades de renom internacional, amb un repertori basat en obres de grans compositors europeus, com ara Maurice Ravel, Claude Debussy, Ludwig van Beethoven, Robert Schumann i Felix Mendelssohn.

Foto: Xavier Saumell

VIDA FESTIVAL, qualitat i innovació des del Garraf

El Festival VIDA ha esdevingut, des de la seva posada en marxa l'any 2014, una de les principals cites musicals del país. Amb una prolixa programació que inclou propostes locals, nacionals i internacionals, l'esdeveniment permet gaudir de més de tres jornades continuades de concerts seleccionats sota el criteri de qualitat i autenticitat

El VIDA, a més, és renovador del panorama espanyol pel que fa a la facilitat que posa per a què els infants puguin participar del Festival -

amb un espai propi i actuacions orientades al públic familiar-, així com a la sostenibilitat que proposa el seu circuit d'escenaris per recórrer amb bicicleta. El Festival també destaca per posar en valor diferents espais de Vilanova i la Geltrú, des de la Masia d'en Cabanyes fins al Molí de Mar o la zona de platja propera al port, donant així ampla projecció de la ciutat davant el seu públic.

Dani Poveda i Xavier Carbonell són els artífexs d'aquest esdeveniment, identificat per lletres de fusta i bombetes, que ha recollit la tradi-

ció del Faraday per dur-la cap a un nou format: més gran i mantenint-ne l'encant, però de creixement sostingut i reforçant el tracte personal al seu públic. La proposta compta, per a crear aquest 'món vital' propi de l'esdeveniment, amb una zona d'acampada i una curosa intervenció artesanal sobre els espais naturals on es fan les activitats del VIDA.

Per aquestes raons, el jove festival VIDA ja ha estat destacat amb el premi del Millor Festival de Mitjà Format de l'estat espanyol en la segona edició dels Premis FEST,

iniciativa de la plataforma digital especialitzada en festivals Bythefest.com, que compta amb la col·laboració de l'Associació de Promotors Musicals i Radio3. A més, el festival també ha arribat a estar nominat al Millor Festival Europeu de fins a 10.000 espectadors als European Festival Awards.

Els i les periodistes del Garraf reconeixem la projecció que el VIDA dona a Vilanova i la Geltrú i a la comarca i l'associació que proposa amb activitats d'alt interès cultural i innovació en quant al format.

I GAIREBÉ VIURE I ALTRES NARRACIONS

*Catorze relats
de periodistes
del Garraf*

A
—
P
—
G
Associació
de Periodistes
del Garraf

*Magí Fortuny i Poch
Alba López
Ernest Prunera
Maria Aluja Capdevila
Lidia Gázquez
Montserrat Lago
Núria Araïna*

*Olga Borràs Boada
Joaquim Domínguez Montornés
Xavier Grau
Lourdes Andrés
Míriam de Lamo
Josep Maria Matas
Andreu Castro i Teixidó*

Descarregu-lo gratuïtament a Bubok!

Xesca Fort, música contra la violència

Xesca Fort és cantant, compositora, vocal coach i especialista en veu terapèutica. La seva dilatada trajectòria en formacions musicals l'ha dut a ser la cara visible i la veu d'una de les bandes pioneres de l'indie estatal, Alias Galor i, posteriorment, de Wund i Tauntaun.

Durant La Nit Canallesca 2016 ens mostrarà algunes de les cançons que ha compost pel seu projecte *Música contra la violència*, amb el pianista, arranjador i artista multidisciplinar Maurici Grau. El repertori consisteix en una experiència musical i terapèutica que té com a objectiu la rehabilitació i la reconstrucció de l'auto-imatge i el benestar de les dones que pateixen o que han patit violència de gènere.

Aquestes cançons, a més, tenen la voluntat de conscienciar i sensibilitzar les persones que no pateixen violència de gènere de la importància d'eradicar aquesta xacra, però també de la necessitat de comprendre les víctimes per poder solidaritzar-s'hi i contribuir a evitar que cap persona no en pateixi mai més. Aquest projecte musical ha comptat amb el suport d'Ajuda a la Creació de la Fundació SGAE.

En aquest projecte, tal com explica Xesca Fort, "aporto una mirada molt personal al procés de reconstrucció de les persones que pateixen violència de gènere, una mirada a través de les cançons i de les lletres. Perquè vull que aquesta reconstrucció sigui terapèutica, sanadora, alliberadora i constructiva a través d'un optimisme realista que ens permeti arribar a que la dona pensi que és possible, que ho pot fer i que se'n pot sortir."

A *Música contra la violència* hi ha una relació formal amb el missatge que es vol transmetre. Els textos i les melodies de cada cançó es proposen copsar les diverses emocions que viu la persona afectada, per tal que l'oient pugui empatitzar-hi, accedir a aquesta condició, però també que la persona que ha patit pugui rescatar, en aquest calidoscopi, la pròpia confiança i solidesa. Per crear aquestes composicions, per tant, ha estat necessari un procés de treball de camp i recerca per conèixer profundament el fenomen de la violència de gènere. Vol ser, també, una manera creativa de canalitzar el trauma a través de l'expressió i

la comunicació; de la trobada amb les altres, i els altres.

"Tots tenim alguna vivència per compartir, alguna cosa per explicar, i tots hauríem de poder fer-ho". Per convertir la música en una via de comunicació, l'artista ha recorregut a cartografiar universos particulars d'emocions a través d'entrevistes a víctimes de violència de gènere. "Es tracta de, a més d'escoltar i recollir els seus testimonis, aprofundir i indagar sobre els seus sentiments, captar la seva ràbia, la tristor, el dolor, la desesperació, la por, la soledat, i totes aquelles emocions i estats en els que es poden trobar."

ädEg

Associació d'Empresaris • Garraf • Alt Penedès • Baix Penedès

Cultura d'empresa

www.adeq.cat